

Firma S. P. JACOBSENS Eftf.
tlf. 21 og 40
VESTMANNA

KLÆDNAVØRUR

Myrklátt buksutoy; vakurt, ternut kjólatoy; vistra, allir litir; taft, blomstrut; svart, ullint kjólatoy; myrklátt silki; vistra silki, reytt, grønt og gult; gardintoy, vakurt, blomstrut, ternut; einlitt, reytt gardintoy; grønt gardintoy biligt; vakurt; stores í meturmáli; stótur; fjödurtaett; laklörift; ermafóður; ullgarn, allir litir; föroyskt, hvítt, fint tógv; bummullsgarn; handklæðir og viskustykkir eftir metramáli; seymitráður og öll slög av brodergarni; áteknaði broderiir o. m. m. m. a.

Millumverk; blondur; allir litir av silkibondum; dúkar, hvítir og kulörtir.

Til damur:

Undirtroyggir; buksur; undirsett, buksur og troyggja; — mjadnahaldarar; Nylon sokkar; vindjakkar; vakrar troyggjur; turruklöð, silki; nátkjólar; inniskógvar av leðri, plastikkbeltir; skógvar útringaðir; snöring; vakurt úrval av skóm til biligastu prísir; damugummistylvlar, ymiskir, öll nummör.

Til menn:

Undirtroyggjur; undirbuksur av tí sera góða slagnum, undirklæðir, sum föroysk; troyggjur, enskar, mynstrutar av tí rætta slagnum; opin vest; klæðningar, gráir, bláir og brúnir, vakrir og av besta slag frá 180 kr. til 240 kr., sera biligir; kollar; harrahosur, svartar, brúnar og myrkagráar; tey kendu »Baru« slipsini, knýtt, klár til brúk; leðurhandskar; sterkir arbeiðshandskar av leðri; stívar flippir; turriklöð; sjóbuksur, brúnar, bláar og hvítar; ketildraktir; yvirallsbuksur, bláar og brúnar; gummistylvlar; oljufrakkar; nakað av gummiskóm nr. 8—9—10.

Til børn:

Pyjamas; undirkjólar; fleiri slög av buksum; undirtroyggjur; kjólar; gummifrakkar; flúgvadraktir; kollar; húgvur; óklasokkar; sportssokkar; gummistylvlar, reyðir og svartir; stórt úrval av flest öllum nr. av barnaskóm, sera biligt; svartir, bláir og gulir; gummiskógvar 13—1—2—3.

Nógv slög av undirtoy til børn. Alt til biligastu prísir so leingi lagrið røkkur, sendi orðrar við tað sama. Vit senda vörurnar beinan vegin.

Kunngerð frá Vinnulánsgrunninum

Skipari á skipi, sum hevur alment föroyskt lán, hevur skyldu til beinan vegin at siga Vinnulánsgrunninum frá, um skipið fær maskin- ella motorskaða og allarseinast tá skipið kemur inn í Föroyum at siga grunninum frá, um skipið hevur havt maskin- ella motortrupulleikar á túrinum yvirhövur.

Hetta verður hervið kunngjørt.

VINNULÁNSGRUNNUR FÖROYA LÖGTINGS, 29. juni 1951.

Fiskaútfluttningur

Á ferðini til U.S.A., í apríl mánaða í ár, sum Kr. Djurhuus lögmaður gjörði Föroya vegna til fiskimálasamráðing í Washington, kannaði hann eisini möguleikarnar fyri sølu av fiskafliðum hiðani til sameindu statirnar. Úrslit úr hesari kanning liggur nú fyri, soleiðis, at möguleiki er fyri útfluttningi hiðani av fiskafliðum, ið hvussu er 3000 árliga, býtt soleiðis sundur:

950 tons av toskaflöðum,
950 tons av hýsuflöðum,
950 tons av kongafiskaflöðum,
150 tons av øðrum fiskaflöðum.

Tær neyðturviligu maskinur kunnu fáast úr U.S.A. fyri \$ 60.000—70.000 uppá 5 ára kreditt við 4½—5 % rentu p. a.

Tað verður úr U.S.A. hildið neyðugt, at útfluttningurin hiðani verður frá einum útfluttningssstovni (felag) til sölumann, sum hetta felag tekur sær í New York.

Av tí at málið hastar, verða útflytarar, sum hava áhuga av at fáa part í hesum útfluttningi, bidnir samskipa seg, og fáa teir greiðligari upplýsingar, um teir venda sær til landsstýrið.

FÖROYA LANDSTÝRI, 3. júl 1951

P.F. FÖROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TORSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVAGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

Hedín Brú: Feðgar á ferð.

tryggaði hann seg upp í krókin á bonkarendanum við pottalokinum á knøunum og át, til hann sovnaði.

Áðrenn teir fóru oman til tann elsta sonin, bóru teir restina av seiðinum úr hoygarðinum inn í roykstovuna. Tá var eingin bleitur av gólvinum berur. Dúgliga hildu teir seg hava krúvt, tí rúgván, ið eftir var, var svinniligar, enn teir vantaðu.

Tá ið teir komu oman, sat tann elsti sonurin uppi á køksborðinum og roykti, reinur og hampaður. Konan stóð og vaskaði sær. »Áhá«, halda teir, »tit gevast longu við kryvjingini«.

Ja, nú hövdu teir fingið alt til hólðar.

Undirunnarnir dattu niðurfrá á teimum gomlu og eyguni vuku: Longu liðug at kryvja? Men teir talaðu einki.

»Nei, eg vildi tykkum einki«, segði tann elsti sonurin. »Tað var til stuttleika, eg bað tykkum koma oman, hugsaði, tit hövdu gott av at fáa ein munn av brennivini, nú tit eru lidnir at kryvja«. Hann kom við einari flösku, koyrði upp í eitt krúss og gav teimum: »Eg býti ikki niður í tykkum, tit ætla um sjálvir«.

»Takk, tað eru góð kor«. Teir drukku krússið úr, men tá hildu teir vera nóg mikið. So andaðu teir út í ermuna og fóru avstað.

»Tit eru so skjótbúnir«, heldur tann elsti sonurin. »Eru tit ikki lidnir at kryvja?«

Nei, teir vóru ikki lidnir.

»So skal eg hyggja niðan til tykkara seinri«.

Tá ið teir komu út fyri dyr, fekk hvørgin orðið upp. Teir gingu bara og hugsaðu um hetta, at teir heftu ikki fyri teimum yngri í kryvjingini. Tá ið teir komu fram við hjallinum hjá Klávu, var ljós inni, og teir sóu inn ímillum rimarnar, at Klávu sat inni og krúvdi. »Væl hilnaðist, tað ið eg gav honum«, heldur Ketil.

»Hann hevur ivaleyst fingið frá fleiri enn tær«.

»Nei, hann hevur ongum øðrum fingið frá. Restina hevur hann stolið frá okkum. Men sum tað lýstir, lat hann hava tað. Hann er eitt vanlukudýr, tað er einki at gera við«.

Tá ið teir komu niðan aftur, lýsnaði Ketiliskona í andliti: »Nóg væl tit spurdust aftur. Vildu tey ikki hava tykkum at kryvja við sær?«

Hvørgin svaraði. Teir traðkaðu garnarúgvurnar til viks og settu seg aftur at kryvja.

Ketiliskona fer at læa: »Hvat hevur verið tykkum fyri har niðri, siðani tit eru so mulartrúnir. Høvuð tann fina sonarkonan koyrt tykkum út, tit hava kanska verið ov smuskaðir fyri stásgólvini hjá henni? Snell, tit fóru ikki altarsklæddir oman. Hon skuldi hetur

hjálpst manninum at fingið seiðin til hólðar. Harmiligt, at soverðið fólk fær veiði inn í húsini, sum ikki tímir at taka hana upp. Tað er tað rætta vesalamerkið: Lata siðt egna fara á rekningi og so ganga á hini, tá ið neyðin treingir á«.

Tá snarar Ketil ein seið av um helvtina í sinni og renur eyguni upp á konuna: »Hví stendur tú so og neitar inn á sonarkonuna, veit tú, um hon hevur gjørt so ella so við seiðin?«

»Ja, segði tú ikki, at hon hevði ikki rørt hann?«

»Nei, eg havi ikki talað«.

»Ikki talað, segði tú heldur ikki, at hon hevði koyrt tykkum út?«

»Nei, eg segði heldur ikki tað«.

»Ja, men hví situr tú og tigur, hevur tú mist málið?«

»Sonarkonan hevur krúvt við manninum«, sigur Ketil, »hon stóð og vaskaði sær, hon var fryntlig og koyrði okkum ikki út. Tey eru liðug at kryvja«.

»Nú er seint at koma við tíðindunum«, deilir konan, »hví segði tú ikki hatta beinan vegin, og læt meg ikki standa her og deila í blinda? Tey longu liðug at kryvja. Hvussu hava tit so sitið og klombrast, triggir manns og her er helvitið eftir?«

Lias Berint situr og murrar innantanna: »Nei, hevur nakað sætt so skaft sum konufólk korti? Og handa gamla tuffan hjá Ketli, hon er mitt úr slagnum, siggi eg«.

Tá kemur tann elsti sonurin inn. Hann hoprar aftur á í durunum: »Harrans ólukka, tað er eitt húsetur hjá tykkum«.

»Húsetur? Hvussu tá?« undrast konan. »Tað er at takka Gudi fyri, at okkurt kemur inn í húsini at dálka«. Hon stendur við eldin og eltir drýlar.

»Takka Gudi, ja«, hermir tann elsti sonurin, »sita mitt í skittinum og takka Gudi, tað líkist tykkum. Tað var dekanin fari eingin synd at tikið og brent alla óhundskuna niður yvir tykkum«. Hann var hálvillur og fór av aftur durunum.

Um eina løtu kom hann aftur við tveimum brøðrum. Allir oljuklæddir. Teir rykka tvær haljur niður úr erva, fáa fyrst tann krúvda seiðin út og til hólðar, siðani fylla teir garnarnar og beina fyri.

Teir gomlu, sum sita og kryvja, verða skotraðir til viks og aka seg undan, bleikir av sinni, teir murrar í skeggi, men tala ikki. Og teir ungu eru ikki vandnir í orðum. Miðlingasonurin sigur við Lias Berint, tá ið hann koyrir hann úr rúgvuni: »So, gamli, royn nú at klúgva upp úr lortinum, fá ferð á skólingarnar, og lat tað helst vera hetta mannaminnið«. Við Ketil sigur hann: »Ger landgongd á fyrstaðin, pápin, og lyft doryarnar so frægt, at eg fái grivið garnarnar burtur undan«.